

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański (przewodniczący)

SSN Antoni Kapłon

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 grudnia 2008 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 12 czerwca 2007 r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu
Rejonowego w T. i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego
rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. oskarżony S. K. uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i za to wymierzono karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat zobowiązując do wykonywania ciężącego na nim obowiązku utrzymania małoletnich dzieci. Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 21 listopada 2007 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości i zarzucił rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę uchylenia wyroku, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 607e § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy w wyniku czego doszło do skazania S.K. za popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej wyłączającej ściganie, gdyż przestępstwo to nie stanowiło podstawy przekazania skazanego do Polski na mocy europejskiego nakazu aresztowania. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna, albowiem Sąd Okręgowy rozpoznając apelację nie skontrolował, czy oskarżony rzeczywiście został przekazany przez organ sądowy Wielkiej Brytanii do Polski w wykonaniu wydanego w tej sprawie europejskiego nakazu aresztowania, zważywszy że w aktach sprawy nie było dokładnej informacji w tym przedmiocie. Tym samym nie poczyniono ustaleń,

czy przeciwko oskarżonemu może dalej toczyć się postępowanie karne za czyn z art. 209 § 1 k.k., wobec wydania europejskiego nakazu aresztowania, którego wykonanie należało do organu sądowego Wielkiej Brytanii z uwagi na zatrzymanie oskarżonego na terytorium tego kraju. W świetle bowiem art. 607e § 1 k.p.k. osobę przekazaną można ścigać tylko za przestępstwo, które stanowiło podstawę przekazania. Treść tego przepisu wskazuje, że brak zgody na przekazanie, co do zasady, wyłącza dopuszczalność ścigania, a więc stanowi ujemną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Natomiast w postępowaniu odwoławczym ta okoliczność powoduje zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W związku z tą kwestią należy stwierdzić, że w stosunku do oskarżonego Sąd Okręgowy w P. wydał dwa europejskie nakazy aresztowania, tj. w sprawie Sądu Rejonowego w T. Roki Sądowe w C. (sygn. akt III Kop [...]) oraz w niniejszej sprawie (sygn. akt III Kop [...]). Przeprowadzone w tym zakresie postępowanie sprawdzające wykazało, że oskarżony S. K. został przekazany do Polski tylko na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w P. w sprawie III Kop [...] Natomiast europejski nakaz aresztowania wydany w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy w P. – sygn. akt III Kop. [...] – nie został uwzględniony przez organ sądowy Wielkiej Brytanii, gdyż w tym kraju czyn z art. 209 § 1 k.k. nie jest przestępstwem (kserokopia pisma Urzędu ds. Przestępczości Zorganizowanej w L. z dnia 6 lipca 2007 r.). Wobec tej okoliczności w świetle art. 607e § 1 k.p.k. istniała przeszkoda procesowa w ściganiu oskarżonego za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Jednakże trzeba też zauważyć, że zgodnie z art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k. osoba ścigana, po jej przekazaniu, może złożyć przed sądem właściwym do rozpoznania sprawy oświadczenie o zrzeczeniu się korzystania z prawa określonego w § 1 w odniesieniu do czynów popełnionych przed przekazaniem. W realiach rozpoznawanej sprawy wobec braku wiedzy Sądów obu instancji co do braku zgody sądu brytyjskiego na przekazanie oskarżonego, kwestia ta w ogóle nie

była rozważana. Stąd też, skoro obecnie ustalono, że oskarżony nie został przekazany do Polski na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w niniejszej sprawie, aktualizuje się kwestia zastosowania wskazanego przepisu.

Z tego też względu zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego zostały uchylone, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania w postępowaniu przed tym sądem. Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy powinien rozważyć zastosowanie przepisu art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.